

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) T. B.**, a **b) nezl. S. B.**, oba zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2006, č. j. 56 Az 70/2006 - 28,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2006, č. j. 56 Az 70/2006 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2006, č. j. OAM-62/VL-07-11-2006, rozhodl žalovaný tak, že se žalobcům z důvodu nesplnění podmínek § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), azyl neuděluje a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Po provedeném řízení správní orgán dospěl k závěru, že žalobce (T. B.) neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán (žalovaný) konstatoval, že z vlastního vyjádření žalobce vyplynulo, že nebyl členem žádné politické strany nebo organizace a rovněž nebyl nijak politicky činný. Vzhledem k uvedenému nedospěl správní orgán k závěru, že žalobci jsou pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Správní orgán neshledal ze strany žalobců ani splnění zákonných podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Rovněž neshledal podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 13 a § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobci nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci včas žalobu, ve které žalovanému vytýkali porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to konkrétně ust. § 3 (žalovaný v průběhu správního řízení nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti), § 50 odst. 2 (žalovaný si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci), § 36 odst. 3 (žalovaný nedal žalobci možnost se vyjádřit před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům) a § 68 odst. 3 (odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné, jelikož žalovaný se v něm nevypořádal s námitkami, které v průběhu řízení žalobce uvedl). Dále žalobci namítali, že žalovaný porušil také ust. § 12 a § 91 zákona o azylu, neboť splňují zákonné podmínky pro udělení azylu, resp. překážky vycestování stanovené v těchto ustanoveních. Žalovaný se měl zabývat jejich současnou rodinnou a osobní situací, která jim brání vrátit se do vlasti. V Arménii ztratil žalobce veškeré zázemí a ve svém věku již nemá dostatek sil začínat úplně znova, jeho dcera se zde narodila, chodí zde do školy a není možné ji vytrhnout do zcela cizího prostředí, kterým je pro ni Arménie. Je přesvědčen, že tato situace je zvláštního zřetele hodná a že měl žalovaný přistoupit k aplikaci § 14 zákona o azylu, nebo přinejmenším řádně odůvodnit, proč tak neučinil. Žalobce dále uvedl, že žalovaný se nedostatečně zabýval existencí překážek vycestování. Ze správ o situaci v Arménii jednoznačně vyplývá, že dezerce, které se dopustil, je trestným činem. Je jisté, že by žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody, přičemž výkonem trestu v podmínkách arménských věznic by byl ohrožen jeho život. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě jsou dány překážky vycestování ve smyslu § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu. Na podporu svých tvrzení odkázal na zprávu MV USA ze dne 28. 2. 2005. S ohledem na výše uvedené žalobce považuje rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2006, č. j. OAM-62/VL-07-11-2006, za nezákonné a navrhl, aby je Krajský soud v Brně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost všech žalobních bodů, které jsou jen obecné a neprokazují nezákonnost výroků jeho rozhodnutí. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu učiněnou ve správním řízení a na své rozhodnutí a konstatoval, že je zřejmé, že postupoval v souladu s příslušnými právními normami, procesně správným způsobem a dbal na zachování všech práv žalobce. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce již v minulosti byl účastníkem azylového řízení, v průběhu kterého uvedl, že byl uvězněn za propuštění zajatých civilistů v období války s Ázerbajdžánem. Žalovaný v tomto řízení na základě skutečnosti, že se žalobce opakovaně nedostavil k pohovoru rozhodl o zastavení řízení podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Krajský soud poté žalobu rozsudkem ze dne 10. 4. 2003, č. j. 24 Az 367/2003 - 33, zamítl. Kasační stížnost proti uvedenému rozsudku krajského soudu byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 13/2003 - 59. Důvodem opakované (druhé) žádosti o udělení azylu žalobce a jeho nezletilé dcery je obava z možného postihu za dezerci od vojenské jednotky z Náhorního Karabachu, do níž byl nedobrovolně začleněn, ekonomické potíže a snaha o legalizaci pobytu v ČR, kde pobývá od roku 1992. Žalobce potvrdil, že důvody jeho opakované žádosti o udělení azylu jsou totožné s důvody uvedenými v první žádosti. V druhé žádosti však skutečnosti popsal odlišně, čímž se jeho případ stává značně nevěrohodným. Žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 a 14 zákona o azylu ani existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona a upozornil na skutečnost, že družce žalobce byla opakovaná žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle názoru žalovaného osoba, jež prchá před pronásledováním v zemi svého původu vstoupí do azylového řízení neprodleně

po vstupu do ČR a ne až po téměř devíti letech pobytu v ČR, jak to žalobce napoprvé učinil. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Brně žalobu rozsudkem ze dne 12. 6. 2006, č. j. 56 Az 70/2006 – 28, zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když přihlédl k důvodům ekonomickým a ke snaze legalizovat si další pobyt v ČR. Krajský soud se přihlásil k názoru žalovaného také v hodnocení žalobcova vysvětlení rozdílných výpovědí v řízení o udělení azylu v roce 2002 a v tomto druhém řízení, jako účelového a postrádajícího logický smysl. Verze žalobce není podle krajského soudu ničím hodnověrně doložena a vyplývá z ní snaha legalizovat si tímto způsobem pobyt na území ČR. Krajský soud poukázal na skutečnost, že žalobce do azylového řízení vstoupil poprvé téměř po devíti letech pobytu a konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když neshledal důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Krajský soud dále zopakoval tvrzení žalovaného, že na základě zjištění a posouzení skutečného stavu věci ze zprávy MZV USA ze dne 28. 2. 2005 o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Arménii v roce 2004, z informací MZV ze dne 3. 3. 2003, č. j. 107871/2003-LP, a ze dne 10. 1. 2006, č. j. 101112/2006-LP, žalobci nehrozí v zemi původu mučení, nelidské či ponižující zacházení. Život žalobce není ohrožen ani v důsledku válečného konfliktu. Obavy z možného postihu za dezerci z bojů v Náhorním Karabachu více jak před třinácti léty nelze zohlednit v překážce vycestování. Krajský soud uvedl, že žalovaný zhodnotil obsah překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, porovnal je s výše uvedenými informacemi MZV na jejichž základě a na základě výpovědi žalobce nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobci náleželi k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud uzavřel, že žalovaný učinil vše pro zjištění skutečného stavu věci, žádostí žalobce se zabýval odpovědně a svědomitě a také si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, zejména získal informace o údajích sdělených žalobcem. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce nebyl ohrožen na svých právech a že práva žalobce nebyla v zemi původu ohrožena.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále též „stěžovatel“) a jeho nezletilá dcera kasační stížnost, v níž uvádějí, že rozsudek napadají z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel konstatoval, že bezprostředním důvodem k opuštění země původu byly obavy o život. V roce 1992 dezertoval z armády, nejprve uprchl do Gruzie a v roce 1993 odcestoval do ČR. Stěžovatel namítá, že se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně nezabýval otázkou možnosti jeho uvěznění v případě návratu do vlasti. Dezerce je v Arménii trestným činem a v případě návratu do vlasti by tedy stěžovatel byl souzen pro trestný čin dezerce. Žalovaný ani krajský soud se v této souvislosti důkladně nezabývaly posouzením otázky vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a ani si v této věci neobstaraly dostatečné množství informací o stavu a dodržování lidských práv v arménských věznicích. V této souvislosti stěžovatel upozornil na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 752/02, ve kterém Ústavní soud rozhodl na základě posouzení podmínek v moldavských věznicích o nevydání moldavského státního příslušníka do Moldavské republiky, ačkoliv o to byl český stát ze strany Moldavské republiky dožádán. Stěžovatel se domnívá, že jak žalovaný, tak i krajský soud měly zhodnotit podmínky v arménských věznicích s ohledem na nebezpečí tamního nelidského zacházení a mučení a to z toho důvodu, že by stěžovatel byl v případě návratu do země původu vystaven soudnímu řízení pro trestný čin dezerce spáchaný v roce 1992. Žalovaný a po něm i krajský soud však pouze v této souvislosti konstatovaly skutečnost, že Národní shromáždění dne 9. 9. 2003 odhlasovalo zrušení trestu smrti v Arménii. Toto konstatování však pro závěr

o neexistenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu považuje stěžovatel za nedostatečné. V případě návratu do země původu má stěžovatel za to, že by byl jistě vystaven nelidským podmínkám a zacházení, které vládnou v arménských věznicích. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nezkoumal jím vytýkané vady správního rozhodnutí, spočívající v porušení zásady objektivní pravdy, nezjištění přesného, úplného skutkového stavu věci před vydáním rozhodnutí. Žalovaný ani krajský soud si neobstaraly důkazy o podmínkách panujících v arménských věznicích a náležitě se nezabývaly otázkou nebezpečí nelidského zacházení s osobou stěžovatele jakož i mučení v případě uvěznění. Stěžovatelé požádali o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem a navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2006, č. j. 56 Az 70/2006 – 28, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a veškeré námitky stěžovatelů byly krajským soudem v předcházejícím řízení náležitě vypořádány.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 11. 8. 2006, č. j. 56 Az 70/2006 – 47, návrh stěžovatelů na ustanovení zástupce zamítl a vyzval je, aby odstranili nedostatek kasační stížnosti spočívající v tom, že stěžovatelé nejsou zastoupeni advokátem.

Proti tomuto usnesení podali stěžovatelé včas kasační stížnost, v níž uvedli, že s rozhodnutím krajského soudu nesouhlasí. Pochybení krajského soudu spatřovali v tom, že tiskopis o osobních, majetkových a výdělkových poměrech k jehož vyplnění byli krajským soudem vyzváni, obdrželi v jazyce českém. Žádali, aby jim tento formulář byl zaslán znovu, a to v jazyce arménském. Přitom vyjmenovali příslušná ustanovení správního řádu a Listiny základních práv a svobod, v nichž je upraveno právo na právní pomoc a na tlumočníka. Stěžovatelé žádali o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud o výše uvedené kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o neustanovení zástupce rozhodnout, stěžovatelé ji podáním ze dne 26. 3. 2006 vzali prostřednictvím svého zvoleného zástupce zpět. Poněvadž projev vůle stěžovatelů, jímž jednoznačně došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti nevzbuzoval pochybnosti, Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 3. 2007, č. j. 4 Azs 26/2007 - 85 v souladu s ustanovením § 47 písm. a) za použití § 120 s. ř. s. řízení zastavil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném

rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatel v podané kasační stížnosti brojí proti postupu žalovaného i krajského soudu, když namítá, že se nezabývaly posouzením otázky vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a ani si v této věci neobstaraly dostatečné množství informací o stavu a dodržování lidských práv v arménských věznicích. Pokud by byla tato námitka důvodná, již tato okolnost by musela vést ke zrušení rozsudku krajského soudu, aniž by se Nejvyšší správní soud mohl zabývat právním posouzením dalších otázek.

Podle setrvalé judikatury Ústavního soudu patří povinnost soudů odůvodňovat svá rozhodnutí k základním principům, které představují součást práva na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i součást pojmu právního státu podle čl. 1 Ústavy České republiky, a vylučují libovůli při rozhodování. Tato povinnost je pro správní soudnictví upravena v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí neposkytuje dostatečné záruky o tom, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02).

Uvedená stálá judikatura Ústavního soudu našla svůj odraz i v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93). Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či skutkových, její nesprávnost spočívá.

Podle § 91 odst. 1 zákona o azylu povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti.

Nejvyšší správní soud konfrontoval odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu s žalobní námitkou stěžovatelů týkající se splnění podmínek pro udělení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a shledal, že krajský soud neposuzoval u této námitky její důvodnost, ani neuvedl, proč se jí nezabýval. Citoval pouze ust. § 91 zákona o azylu, odkázal v této souvislosti na obsah zprávy MZV USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Armenii, a aniž by uvedl, co z nich pokládal za podstatné ve vztahu k námitkám stěžovatele, ztotožnil se bez dalšího se závěrem správního orgánu, že stěžovatelé nepatří k osobám ohroženým skutečnostmi, které by zakládaly překážku vycestování ve smyslu § 91 výše uvedeného zákona. Krajský soud však byl povinen tuto námitku posoudit a v odůvodnění svého rozhodnutí se s ní vypořádat. (V této souvislosti Nejvyšší správní soud dále zjistil, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku pouze stručně zabýval žalobní námitkou směřující proti výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu).

Již ve svém rozhodnutí ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. 6 Azs 50/2003, Nejvyšší správní soud konstatoval, že v řízení o udělení azylu (nyní mezinárodní ochrany) je nutné zohlednit i charakter země původu žadatele o azyl. To platí i v posuzovaném případě, kdy stěžovatelé pocházejí ze státu, o kterém z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v něm je špatný a dochází k jejich porušování. Krajský soud tak měl přihlédnout i k této skutečnosti a tím spíše se měl zabývat uvedenou námitkou stěžovatelů vůči rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud však v napadeném rozsudku na uvedenou námitku stěžovatelů nikterak nereagoval a úplně vynechal její posouzení; krajský soud při přezkumu výroku správního rozhodnutí o nevztažení překážky vycestování pouze převzal a zkonstatoval závěry žalovaného uvedené na str. 5 správního rozhodnutí, když mimo jiné konstatoval, že *„obavy z možného postihu za dezerci z bojů v Náhorním Karabachu více jak před 13-ti léty nelze zohlednit v otázce překážce vycestování.”*

Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud v Brně pochybil, když nedostál své povinnosti v řízení o žalobě přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních bodů, stanovené v ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., když se s výše uvedenou námitkou stěžovatelů vypořádal tak, že se ztotožnil s tvrzeními a argumenty žalovaného, která pouze převzal, aniž by se jimi zabýval. Ani z odůvodnění správního rozhodnutí žalovaného však není patrno, že by se vyčerpávajícím způsobem vypořádal s námitkou stěžovatelů týkající se překážek vycestování. Žalovaný sice při hodnocení překážek vycestování uvedl, že vycházel z výpovědi stěžovatele, z informací, které si pro posouzení případu opatřil; žalovaný rovněž poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva

(rozsudek ve věci V. z roku 1991, A - 215, rozsudek ve věci C.-R., A-247-C, z roku 1993). Na druhou stranu však ve svém rozhodnutí výslovně konstatoval, že *„Obavy z možného postihu za dezerci z bojů v Náhorním Karabachu více jak před 13 lety nelze zohlednit v otázce překážky vycestování."* Z výše uvedeného tedy vyplývá, že se žalovaný i krajský soud tvrzením stěžovatele, které je podle názoru Nejvyššího správního soudu pro posouzení překážek vycestování klíčové, vůbec nezabývaly. Pokud by se krajský soud věcí v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. skutečně zabýval, musel by s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem rozhodnutí žalovaného ve výroku o nevztažení překážky vycestování zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V souzené věci krajský soud nevzal výše uvedenou vadu řízení před správním orgánem vůbec na zřetel a dopustil se tak sám vady řízení, která měla vliv na jeho rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Předmětnou námitku stěžovatelů proto shledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2006, č. j. 56 Az 70/2006 - 28, za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Samotným hmotně právním hodnocením překážek vycestování se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť k tomu by bylo možné přistoupit poté, co by výsledkem řízení před krajským soudem bylo jeho v této otázce přezkoumatelné rozhodnutí.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby napadené správní rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2006 v rozsahu výroku o nevztažení překážek vycestování pro nepřezkoumatelnost zrušil (v posuzované věci tak byl prokázán rovněž důvod podle § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovaného svým právním názorem zavázal k odstranění vytýkané vady a k vydání nového, řádně odůvodněného, rozhodnutí.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu je potřeba v posuzovaném případě zkoumat zvlášť pečlivě a důkladně nejen s ohledem na stav dodržování lidských práv v zemi původu stěžovatele ale také s ohledem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 752/02, na který stěžovatel poukázal v kasační stížnosti. Ze srovnání situace, ve které se nacházel občan Moldavské republiky v případě posuzovaném Ústavním soudem, se situací, v níž je stěžovatel v souzené věci, podle názoru Nejvyššího správního soudu vyplývají jisté skutkové podobnosti. Uvedený nález Ústavního soudu řešil otázku extradice občana Moldavské republiky, kdy tento stát požádal o jeho vydání k trestnímu stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu krádeže majetku vlastníka ve zvláště značném rozsahu podle čl. 123 trestního zákona Republiky Moldavsko. Po zhodnocení relevantních zpráv o stavu dodržování lidských práv, zejména s ohledem na podmínky panující v moldavských věznicích dospěl Ústavní soud k závěru, že předchozí rozhodnutí, jimiž bylo rozhodnuto, že vydání daného občana k trestnímu stíhání do Republiky Moldavsko je přípustné, odporují čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání, čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu